

NETTIE DEES

Eerste ROMAN
liefde

Voorzichtig veegde Lucie de belletjes spuug van Siems mondje terwijl ze hem voor de zoveelste keer probeerde aan te leggen. Het zweet liep in een straaltje langs haar rug. Wat was hij driftig, of deed zij het niet goed? Au, nee, dit kon niet de bedoeling zijn. Ze stak haar pink tussen zijn kleine lippen en haar huid en trok zich los. Zie je wel, het begin van een blaas. Siem zette het op een krijsen, zijn gezichtje rimpelde van boosheid, z'n tongetje trilde in het kleine mondje, met gebalde vuistjes lag hij zich in te spannen om haar te laten weten dat hij honger had. Ze legde hem neer, pakte het glas water dat naast haar stond en dronk het in één keer leeg. Veel drinken had de kraamhulp gezegd, ze deed niet anders en ook de melk schoot toe maar waarom was het zo moeilijk hem aan te leggen?

De bel. Dat zou Emma zijn. Ze legde Siem in een hoekje van de bank en stond voorzichtig op.

‘Hoi Luus,’ zei Emma. ‘Ik hoorde hem buiten al huilen. Is er iets aan de hand?’

‘Kom binnen.’ Lucie deed de deur snel achter haar zus dicht.

‘Ik heb wat moeite met aanleggen,’ verklaarde ze terwijl ze weer op de bank ging zitten.

Emma gooide haar jas over de rugleuning van een eetkamerstoel, bukte zich en pakte het kindje op.

‘Ach arme, heb je zo’n honger en ben je zo ongeduldig?’

Ze keek Lucie aan. ‘Zal ik je helpen?’

‘Graag.’

‘Wil je niet liever op bed voeden zodat je meteen wat kunt rusten?’

‘Ik wilde het zo eens proberen.’

Emma pakte zijn hoofdje, manoeuvreerde wat en alsof hij het ineens begreep, hapte hij in een keer goed en begon gulzig te drinken. Het leek zo simpel, ze moest het toch ook kunnen. Emma bleef naast haar zitten en streelde met een vinger het kleine hoofdje.

‘Gewoon geduld hebben Luus, probeer je te ontspannen.’

Dat kon ze nu wel zeggen maar ontspannen voelde Lucie zich allerm minst. De kraamtijd was de mooiste tijd van je leven had ze overal gelezen. Heel de zwangerschap had je gewacht en gehoopt en niets kon op tegen het geluk dat je in je armen had, ook al was de bevalling nog zo zwaar geweest. Dat gold misschien voor negenennegentig van de honderd vrouwen, niet voor haar. Ze veegde met haar vrije hand het haar van haar voorhoofd, nam daarbij en passant de tranen mee die langs haar neus liepen. Er hoefde maar even iemand iets liefs te zeggen of hup, daar ging ze weer.

‘Had Harm geen vrij genomen nu de kraamhulp weg is?’ vroeg Emma.

‘Ja, vanaf morgen is hij twee weken vrij, vandaag moest hij echt op school zijn.’

Emma knikte. ‘Jij zit hier wel de hele dag alleen of heb je nog bezoek gehad?’

‘Vanmorgen was de kraamhulp er voor ’t laatst, ik kon best een paar uurtjes alleen zijn. Ik wist dat jij zou komen.’

‘Kijk hem lekker drinken, je doet het heel goed hoor.’

Na een paar minuten pakte Emma hem over, hield hem op haar schouder voor een boertje en hielp bij het aanleggen aan de andere kant.

‘Kees en ik komen later officieel op kraamvisite, het lukt niet op korte termijn. Kees heeft het nogal druk met zijn werk. Daarnaast is hij ouderling, je weet vast nog wel hoe druk dat kan zijn. Om het jullie gemakkelijk te maken deze week heb ik twee keer avondeten bij me. Een lasagneschotel en kip met kerrie, daar hoort rijst bij maar dat kun je gemakkelijk zelf even koken.’

‘Heerlijk!’

‘Ik zet het in de koelkast. Zal ik meteen theezetten?’

‘Graag.’

Benoemen dat Kees ouderling was, deed Emma dat bewust? Ze wist toch best dat zij en Harm niet meer naar de kerk gingen? Ze kon die opmerking het beste negeren.

Lucie hoorde Emma bezig in de keuken, natuurlijk had ze gezien dat het aanrecht nog vol stond en haar zus kennende, begon ze meteen met opruimen. Emma was echt de oudste zus in het gezin, ze stond voor iedereen klaar, zeker nu mam niet goed uit de voeten kon.

De kraamhulp had enkel de baby- en moederszorg gedaan, voor het huishouden had ze geen tijd. Ze zág het ook niet, zoveel was wel gebleken in deze week. De wasmand was nooit leeg, kopjes en schoteltjes bleven op de slaapkamer in de woonkamer staan en in de tijd die over was, bemoeide ze zich ook nog eens met de kraamvisite. Dineke, Lucies collega en beste vriendin, had dat meteen gezien toen ze de tweede dag langskwam. Met een kraamhulp kun je geluk hebben maar ook pech, daar had je niet veel invloed op, had ze opgemerkt. Zij kon het weten want ze had vier kinderen. Handig zo’n vriendin die alles wist. Harm was niet erg handig in het huishouden, niet uit onwil, hij had er geen gevoel voor. Kon ze hem ook niet kwalijk nemen, hij had net als zij lang op zichzelf gewoond en wie maakt er zich dan druk om rommel? Terwijl Emma in de keuken bezig was, herinnerde Lucie zich hoe het gegaan was die ochtend. Harm zat net zo lang met zijn pasgeboren kind op de arm tot hij bijna te laat kwam. En dat op de eerste dag van de Cito-toets.

‘Ik probeer zo snel mogelijk thuis te zijn. Als er iets is, bel of app je me maar.’

Ze had hem de trap horen aflopen, herkende het geluid van een mes op een bord en kort daarna hoorde ze de klap van de voordeur.

Voor het eerst alleen. Een hele tijd had ze stil in bed gelegen,

Siem in zijn co-sleeper naast haar. Op zijn zij, de handjes naast zijn hoofdje, alsof hij zich nu al verdedigde tegen de wereld. Zou hij het niet te koud hebben? Ze trok met haar linkerhand het dekentje over zijn schouder, voelde zijn nekje. Was hij op temperatuur? Straks toch even vragen. Ze draaide zich op haar rug en voelde bloed vloeien. Behoedzaam kwam ze uit bed en liep naar de badkamer om te douchen of zou de kraamhulp binnen tien minuten aanbellen? Had ze halftien gezegd of tien uur? Het was kwart over negen, ze moest het er maar op wagen. Of zou ze naar beneden gaan en een kop koffie zetten? Besluiteloos stond ze bovenaan de trap toen Siem een klein piepgeluidje gaf. Had hij al honger, hij had om acht uur nog gehad. Ze was op haar tenen naar zijn wiegje gelopen, nee, hij was alweer stil.

De kraamhulp had Siem naar beneden gedragen, zij was gevolgd. Ze hield zich stevig vast aan de trapleuning, ze leek wel een oude vrouw in plaats van een kersverse moeder. In de kamer slingerden kranten en schoenen, de bladeren van sommige planten hingen slap of waren doodgegaan. De nieuwe bank was lichtgrijs, mooi maar besmettelijk. De kraamhulp had er op haar verzoek een groot badlaken overheen gelgd.

Emma kwam met een dienblad uit de keuken, naast de theeglazen stond een beker karnemelk.

‘Lekker, ik heb dorst,’ zei Lucie. ‘Zou je misschien ook een boterham mee willen nemen?’

‘Heb je niet geluncht?’

Lucie schudde haar hoofd, het was er niet van gekomen.

‘Goed dat Harm er straks alle dagen is,’ zei Emma terwijl ze de kranten opraapte en Harms schoenen in de gang zette. ‘Je moet nog een tijd rustig aan doen hoor, je hebt veel ingeleverd. Komt er bezoek vandaag?’

‘Nee, vandaag ben jij de enige. Straks één visite per dag, Harm wil optimaal van zijn verlof kunnen genieten.’

‘Ik moet nog zien of hij het twee weken uithoudt thuis,’

lachte Emma. ‘Groep acht kan de meester niet missen, denk ik.’

‘Er is een goede invaller. Ze is pas met pensioen en het leek haar heerlijk weer voor de klas te staan, thuis kon ze haar draai nog niet vinden.’

‘En jij?’ vroeg Emma. Ze ging op het puntje van de bank zitten met in haar handen een paar dode bladeren. ‘Lukt dat voor jou dan wel? Je hebt toch je baan opgezegd?’

Lucie knikte. ‘Ik kan altijd nog terug, met mijn cv is er genoeg werk te vinden. Maar misschien wil ik straks wel heel wat anders gaan doen. Ik weet het gewoon nog niet. Voorlopig ben ik er volledig voor deze kleine man.’

Ze keek naar Siem, die diep in slaap in haar armen lag, de oogleden bijna dicht, een rimpeltje in zijn voorhoofd. Voor alles kun je een opleiding volgen, behalve voor moeder worden. Dit werk moest ze nog leren. Ze hadden samen deelgenomen aan de online geboortecademie en vanuit de verloskundigenpraktijk kregen ze veel informatie, toch was moeder zijn in het echt totaal anders. Het werd alweer warm achter haar oogleden.

‘Ik voelde me bij ieder kindje weer even onzeker, het is zo kwetsbaar en zo klein,’ zei Emma. ‘Toch, het blijft schattig, zo’n kleintje. Ik zou er zo weer eentje willen, bij wijze van spreken.’

‘Straks word je oma.’

‘Ik? Welnee, nog lang niet in beeld. Zie ik er al zo oud uit?’

‘Nee, je ziet er eerder uit als vierendertig dan vierenveertig, nou goed?’

Siem bewoog, deed z’n oogjes open en produceerde een onheilspellend geluid. Lucie voelde haar ochtendjas nat worden. ‘O bah, alles onder gepoept!’

‘Geef maar aan mij.’ Emma stak haar handen uit. ‘Hij moet helemaal verschoond worden. Boven?’

Lucie knikte en liep achter haar aan de trap op. Ze voelde zich nog steeds duizelig, vooral als ze opstond. Was dat normaal?

Behendig deed Emma de vuile kleertjes uit. ‘Dat verleer je

niet. Wat heeft hij veel zwarte haartjes, kijk, zelfs op z'n ruggetje. Ik zie nog niks rossigs aan hem, jij wel?’

‘Nee, maar dat kan later nog komen, heb ik ergens gelezen.’

‘Wat maakt het uit, blond, zwart of rood haar, als hij maar gelukkig wordt.’

Lucie leunde tegen de muur. Heerlijk dat Emma er was, jammer dat ze niet wat dichterbij woonde. Ze had maar één zus, hoewel ze het met haar broers goed kon vinden. Tom, haar jongste broer, woonde het dichtstbij en juist met hem had ze het minst contact. Ze beschouwde hem nog een beetje als het jongste kind, mama's lievelingetje. Toch was hij niet onaardig, ze hadden gewoon niet zo'n klik.

‘Ga je weer naar bed?’ vroeg Emma.

‘Als jij er bent? Nee hoor. Ik wil me vandaag aankleden, eens moet de eerste keer zijn.’

Ze aarzelde voor de kast. ‘Ik pas niks, denk ik. Maar op die zwangerschapskleren ben ik helemaal uitgekeken.’

‘Doe ze toch maar aan,’ spoorde Emma haar aan. ‘Je zult zien, als je kleren aanhebt, voel je je meteen al een stuk prettiger. Ik leg Siem in de wieg, zal ik daarna je haar doen, net als vroeger?’

‘Ik kan het zelf ook, maar goed, uit nostalgie.’

Het ontging haar niet dat Emma overal bewonderend rondkeek. De babykamer, de slaapkamer, de badkamer, alles was nieuw en modern ingericht.

‘Wat handig die inlopdouche, Luus. Dit zou Kees eens moeten zien. Ons huis is nodig aan vernieuwing toe, vooral de badkamer.’

‘Dit huis is helemaal opgeknapt door de vorige bewoners, vlak na de verbouwing zijn ze gescheiden. We hoefden er niets aan te doen. Al onze oude spullen hebben we weggedaan, we hebben ons helemaal in het nieuw gestoken.’

Ze had al die jaren dat ze single was gespaard, waarvoor wist ze niet precies. Ze had geen behoefte aan verre reizen of dure kleding. Harm was dan ook erg verbaasd toen ze een flinke

sparpot bleek te hebben. Hij verdiende ook wel aardig maar zijn hobby, motorrijden, kostte nogal wat. Het enige waar Lucie geld aan uitgaf, was aan een goede auto.

Emma stond stil bij een vergroting van hun trouwfoto. ‘Nog niet eens een jaar geleden, wie had kunnen denken dat jij de man van je leven zou tegenkomen? En kijk, er ligt al een kleine in de wieg.’

Harm en Lucie stonden heel romantisch op een oude brug. Het water weerspiegelde haar prachtige jurk, het bruidsboeket en vooral hun verliefde gezichten. Het leek inderdaad een droom.

De eerste keer dat ze hem zag, ze herinnerde het zich als de dag van gisteren.

Ze was als medewerker van het flexteam in de regionale bibliotheek overal inzetbaar. Juist die dag waarop de bibliotheek doorgaans schoolklassen ontving, viel ze in voor een zieke collega. Ze ziet hem nog binnenkomen, zijn blonde haar jongensachtig gekamd, heldere blauwe ogen, een joviale glimlach. Hij had een natuurlijke manier van omgaan met de kinderen, die al bijna pubers leken. Ze had er nooit in geloofd dat je op slag verliefd zou kunnen worden, ja, als veertienjarige was ze dat geweest maar als volwassene? Naarmate de jaren verstreken, werd de kans kleiner. Het lag niet aan haar uiterlijk, ze had een goed figuur en droeg vlotte kleren. Het leven alleen vond ze prima, vriendinnen genoeg, leuke feestjes. Vaak een andere baan, die uitdaging had ze nodig. In de bieb werkte ze al drie jaar, het was afwisselend en verantwoordelijk werk, ze had nooit gedacht dat ze het zo leuk zou vinden. Toen kwam hij en alles veranderde.

‘Zijn pap en mam al op bezoek geweest?’ onderbrak Emma haar gedachten terwijl ze Lucies lange donkere haar uitvoerig borstelde. Lucie schudde haar hoofd.

‘Opa’s en oma’s willen meestal hun nieuwe kleinkind zo snel mogelijk zien,’ zei Emma.

‘Ze hebben wel gebeld, ze proberen zo snel mogelijk te komen.’

‘Pa en ma Looman zijn zeker al wel geweest?’

‘Die wonen vlakbij, voor hen is het veel gemakkelijker. Je weet, mam doet altijd een beetje moeilijk over de reis naar ons. Altijd die rug.’

‘Is ook reëel, tweeënhalf uur in de auto is niet niks. Nou, ik wilde mam het liefst bij de bevalling hebben, Kees zag er zo tegenop. Niet gedaan natuurlijk maar ik was toch wel blij dat ze snel kwam.’

‘Toen werden ze voor het eerst opa en oma. Nu is dat anders. Siem is, even tellen, hun achtste kleinkind. Daar lopen ze niet meer zo hard voor.’

‘Dat zie je verkeerd denk ik. Ze hebben trouwens zeven kleinkinderen. Wij vier, Jaap en Jolien twee.’

‘We vergeten Corneel!’ riep Lucie uit. ‘Wat erg!’

Corneel woonde met zijn vrouw Lizzy al een jaar of tien in de Verenigde Staten.

‘Twee meisjes hebben ze, volgens mij is de derde op komst.’

‘Hoe dan ook, ik weet zeker dat pap en mam van elk kleinkind evenveel houden. Zal ik je haar invlechten?’

‘Naar mijn idee zoeken ze een excuus om niet te komen.’ Lucie keek in de spiegel, haar ogen ontmoetten die van Emma. Die sloeg haar armen om Lucie heen.

‘Het maakt voor hen echt niet uit wie je bent en met wie je bent. Ze houden van je.’

Lucie haalde haar schouders op. ‘Ik merk er anders weinig van. Pap is met pensioen, ze kunnen gaan en staan waar ze willen. Ik had hen echt in de kraamweek verwacht.’

‘Ze komen heus wel. Door de hormonen zie je alles wat somber in, dat gaat echt weer over. Klaar. Zal ik koffie zetten? Ik moet over een halfuur in de auto zitten, anders sta ik in de file. Ik breng de koffie boven.’

Nadat Emma was vertrokken, ging Lucie boven op het dekbed liggen. Ze trok het kussen onder haar hoofd, ze zou alweer kunnen slapen. Het was bijna drie uur geleden dat Siem ge-

dronken had, de kraamhulp had gezegd dat ze hem op vaste tijden moest pakken, ook als hij sliep. Zelf dacht ze eerder aan voeden op vraag. Dom dat ze Emma niet om advies had gevraagd. In elk geval, hij sliep en ze zou wachten tot hij wakker werd, zo kon ze het moment van aanleggen nog even uitstellen. Wat als het weer niet lukte?

Ze keek naar de trouwfoto. Het was net of zij het zelf niet was die een jaar geleden ja zei tegen de man met het blonde haar. In anderhalf jaar was ze veranderd van een zelfstandige vrijgezel in een thuismoeder met een baby.

Na dat ene bezoekje met de klas in de bieb kwam hij bijna elke dag een boek lenen. Van collega's hoorde ze, dat hij op alle afdelingen rondkeek en als ze hem vroegen wat hij zocht, bloosde hij als een schooljongen. Toevallig was ze die week vaak op pad naar andere locaties. De tamtam deed z'n werk nadat hij geïnformeerd had naar die leuke medewerker met dat lange zwarte haar. Dat kon niemand anders zijn dan zij. Hij liep vaak de bieb binnen als zij er ook was. Als ze hem zag, fladderden er vlinders in haar buik en begon ze spontaan te transpireren.

Het leek wel een succesverhaal uit een damesblad. Vrouw, single, zevenendertig, vindt man, vierendertig, trouwt binnen no time en krijgt een kind. Was het een droom, iets wat niet helemaal reëel lijkt maar dat toch is? Een achtbaan leek haar op dat moment een betere omschrijving. Niet dat ze gearzeld had, alles voelde zo goed, het leek onlogisch lang te wachten met trouwen. Ja, ze wilden graag kinderen. Alleen, het was zo snel gegaan.

Nadat ze ontslag genomen had toen ze zeven maanden zwanger was, had ze tijd genoeg gehad om na te denken. Haar gedachten focusten zich vanaf dat moment nog maar op één ding: dat het goed moest gaan met de baby en dat zij daar verantwoordelijk voor was. Alle boeken uit de bieb over zwangerschap en bevallen had ze gelezen, ze wist precies hoe alles moest.

Het voelde anders. Ze was niet meer blij. Ze zag er tegenop dat Harm zou vragen hoe het vandaag gegaan was. Vanaf het begin dat ze verkering kregen had ze iedere dag verlangd naar zijn armen om haar heen, zijn adem in haar nek, naar de lieve woordjes die hij in haar oor fluisterde. Op dit moment wilde ze het liefst alleen zijn, met rust gelaten worden. Niet verantwoordelijk zijn voor wat dan ook en zeker niet voor de groei van de baby. Ze had Siem beter meteen een flesje kunnen geven, dan kon Harm hem af en toe voeden. Dat hadden ze uiteraard besproken maar hij vond moedermelk het beste, mooi en natuurlijk om te zien. Ze wilde zelf ook borstvoeding geven. Het was goed voor de baby en goed voor de band tussen moeder en kind.

De melk schoot toe, ze voelde het lekken. Voorzichtig kwam ze overeind, stapte uit bed en trok haar jurk recht. Siem sliep de slaap van kleine mannetjes, volkomen onwetend van wat zijn moeder dacht. Behoedzaam tilde ze hem op, hield hem heel dicht tegen zich aan. Hij rook naar schone kleertjes, voelde warm en zacht. Net een jong diertje, veilig en gerust in zijn moeders armen.

Ze keek naar buiten en zag Harm aankomen op de fiets, zijn haren wapperden in de lentewind. Hij keek naar het slaapkamerraam, zij glimlachte en hield de baby omhoog. Hun kind. Uit hun liefde geboren. Ze moest juist blij en dankbaar zijn dat dit geluk voor haar was weggelegd.

Ze bleven na het avondeten beneden, voor het gemak legden ze Siem in de kinderwagen in de kamer, het aankleedkussen kon op de keukentafel. Harm ruimde de vaatwasser in, maakte het aanrecht schoon en zette het koffieapparaat aan.

‘Gaat goed zo, hè?’ zei hij terwijl hij twee bekers neerzette en zich in zijn stoel liet vallen. ‘Ik snap alleen niet dat ik zo moe ben van deze dag.’

‘We slapen minder dan vóór Siem er was. En je moest vandaag in de klas extra goed opletten.’

‘Dat is zo. Er waren natuurlijk een paar kinderen voor wie de druk van de Cito-toets te groot was.’

‘Esmeralda en Gerben?’ De tweeling met hun rugzakje.

Harm knikte. ‘Uiteindelijk gingen ze toch goed aan het werk. Morgen nog een dag en dan is het gelukkig weer voorbij. Daarna gaan we beginnen aan de musical. Maar eerst ben ik twee weken hier bij jullie. Heerlijk!’

Lucie geeuwde. Harm kwam naast haar zitten, sloeg zijn arm om haar heen en kuste haar. ‘Jij bent ook moe, waarom doe je niet even een dutje op de bank?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Niet gezellig en trouwens, ik moet Siem echt nog een keer pakken voor de nacht.’

Het ging al beter met aanleggen, vanmiddag hapte hij meteen goed. Vlak voor het eten was hij zo slaperig dat hij maar een beetje lag te sabbelen. Dat mocht absoluut niet had de kraamhulp gezegd. Hoe wist ze of hij genoeg dronk? Stel dat hij niet goed groeide? Dan lag het aan haar.

‘Hé, doe die rimpel eens weg,’ zei Harm zacht. ‘Waar denk je aan?’

‘Een flesje geven was toch gemakkelijker geweest. Dan had jij het ook kunnen geven en wisten we precies hoeveel hij binnen kreeg.’

‘Ik vind dat je het prima doet. Je moet er zelf nog even aan wennen.’

‘Zoiets zei Emma ook vanmiddag.’

‘Zal ik aan mijn moeder vragen of ze morgen kan komen?’

Lucie dacht na, hij bedoelde het goed maar ze zat er echt niet op te wachten om haar schoonmoeder nu om zich heen te hebben. Ze kwebbelde de hele dag door en zou ongetwijfeld met allerlei adviezen komen. Ze moest zelf gewoon niet zo moeilijk doen, er was geen enkele reden te denken dat ze geen goede moeder voor Siem zou zijn.

De telefoon ging over, Harm nam hem op. Lucie hoorde dat het zijn invaller Inge was.

‘Zondag op kraambezoek? Ik zal het even aan Lucie vragen.’

Ze knikte, af en toe bezoek was gezellig. Hoewel zij Inge niet kende maar dat gaf niet. Ze hoorde dat ze overlegden over het programma voor de kinderen als Harm er niet was.

‘Ik had wel verwacht dat mijn familie wat eerder op bezoek zou komen,’ zei ze nadat Harm had opgehangen.

‘Emma is toch geweest?’

‘Ja, ze komen een andere keer samen op bezoek, Kees heeft het nogal druk op het moment. Ik heb van mijn broer Tom ook nog niets gehoord.’

‘Misschien zit hij in Verwegistan en heeft hij geen bereik,’ opperde Harm. Tom werkte bij een grote scheepswerf en moest vaak op reis voor grote orders.

‘Mijn andere broer Jaap wil zaterdag komen,’ zei Lucie. ‘Met Jolien en de jongens als dat niet te druk is.’

‘Wat denk jij? Ik vind het wel gezellig, wat mij betreft kunnen ze blijven eten. Het schijnt mooi weer te worden, we steken voor de eerste keer dit jaar de barbecue aan. Goed?’

‘Ja, prima. Wil jij Siem wakker maken, het is tijd voor zijn voeding. Misschien eerst een schone luier, dat is alweer even geleden.’

Harm vloog overeind. Lucie smolt toen ze hem bezig zag. Heel voorzichtig, zijn grote hand onder het hoofdje, legde hij Siem op het aankleedkussen. Siem rekte zich uit en produceerde er nog wat bij.

‘Zo, dat gaat goed. Papa zal jou eens even schoonmaken.’

Net toen de billetjes schoon waren en Harm een schone luier pakte, spoot er een straaltje omhoog, dwars over de keukentafel. Harm sprong achteruit.

‘In papa’s gezicht plassen, gekker moet het niet worden!’

Lucie lachte. ‘Hoor er allemaal bij hoor.’

Eer Harm klaar was, had Siem door dat hij mocht drinken. Ze installeerde zich in de kussens, dacht aan wat Emma gezegd had en hoewel ze zich probeerde te ontspannen, brak het zweet haar uit, het moest goed gaan nu Harm erbij was. Gulzig schudde Siem zijn hoofdje heen en weer.

‘Geef hem maar, beetje lager, ja, houd je hand achter zijn hoofdje. Goed zo.’

Hij hapte. Lucie zuchtte van opluchting.

Harm op zijn beurt keek toe. ‘Je kunt het, zie je wel. Aan zijn luiert te zien krijgt hij genoeg binnen. Wat ga je morgen doen?’

‘Doen? Hoe bedoel je?’

‘Komt er iemand op bezoek?’

‘Nee, morgen ben ik alleen met Siem, voor het eerst.’

Voelde ze zich maar wat minder moe, dan zou ze het waarschijnlijk heerlijk vinden om een hele dag rond te tutten met de baby.

‘Doen we Siem morgenavond samen in bad?’ vroeg hij.

Ze knikte.

‘En nu hup naar boven jullie. Geef mij Siem maar,’ zei hij. Ze deed de lichten uit, sloot de deur af en liep achter hen aan de trap op.

Zodra ze wakker was, maakte ze voor zichzelf een programma voor de dag. Ze zou die sombere gedachten niet toelaten, ze zou Harm laten zien dat ze een goede moeder was. Een stemmetje in haar achterhoofd waarschuwde haar dat dit te veel was. Ze negeerde het en stapte onder de douche. Als Siem sliep, moest ze daar gebruik van maken. Eerst voor zichzelf zorgen zodat ze goed voor hem kon zorgen, dat was de volgorde. Ze trok een schone blouse aan en haar lievelingsrok. Nee, die paste nog niet. Waar was de rok met elastiek? In de was natuurlijk. Ze trok de jurk van gisteren aan, vulde de wasmachine en besefte dat ophangen misschien nog wat moeilijk was.

Niet te vaak de trap op en af, zei ze tegen zichzelf. Hoe deed ze dat het handigst? Hield ze Siem op haar rechterarm, of juist links? Ze was bang zich te verstoppen en te vallen. Eenmaal beneden was haar rug alweer nat van inspanning. Ze legde hem in de kinderwagen, net als de avond ervoor. Eindelijk tijd voor het ontbijt, haar maag knorde. De leegte in de koelkast gaapte haar aan. Ze herinnerde zich dat Harm gisteren

had gezegd dat er niet veel meer in huis was. Twee avonden hadden ze van het eten gegeten dat Emma had meegebracht. Ze legde het laatste plakje kaas op een beschuit en zette de koffie aan. Terwijl ze luisterde of Siem niet huilde, pakte ze haar telefoon. Boodschappen via internet bestellen was een uitkomst, nadenken over wat ze moesten eten was lastiger. Vandaag donderdag, morgen vrijdag, in het weekend bezoek; barbecueën. Wat moest ze in huis halen? Ze keek haar vaste lijst na, klikte alles aan en nam twee keer zoveel. Wanneer bezorgen? Eind van de middag? Prima, ze was toch thuis. Ze zou vragen of de bezorger de boodschappenkratten in de keuken op het aanrecht wilde zetten zodat ze niet hoefde te tillen.

Twee uur later was er van haar goede voornemens niets over. Siem huilde aan een stuk door. Wat ze ook deed, niets hielp. Ze had hem al tig keer aangelegd, hij dronk maar wilde niet in slaap vallen en bleef huilen. Ze legde hem in de wagen en liep rondjes door de kamer en de keuken. Daar kalmeerde hij van maar zodra de wagen stilhield, begon hij weer. Ze nam hem op haar arm, wreef over zijn ruggetje. Tevergeefs. Wat deed ze fout?

Ze hoorde telkens het piepje van de wasmachine maar durfde niet naar boven te gaan om de was op te hangen. Buitenscheen de zon, de was zou goed drogen aan de droogmolen. Daar was helemaal geen sprake van, zei ze tegen zichzelf. Een kopje koffie op het terras? De zon in haar gezicht voelen? Ze kon met Siem door de tuin rijden maar wat zouden de burens wel niet denken als ze hem zo hoorden huilen?

Ze kon het niet langer aanhoren, hij moest stil zijn. Ze legde hem op de bank, draaide zich om en liep op trillende benen naar het aanrecht. Ze vulde haar glas en dronk het achter elkaar leeg.

De bel. Was dat de bezorger al? Dat kon niet.

‘Pakje voor u, mevrouw, wilt u hier tekenen?’

Onhandig zette ze haar paraaf. In de kamer krijste Siem in een hogere versnelling. De bezorger keek haar niet aan,

draaide zich om en liep snel naar de auto die met draaiende motor voor het huis stond. Lucie keek de straat in. Wat zou er gebeuren als ze de deur dicht zou doen en een rondje door de wijk liep? Zou Siem stil zijn als ze terugkwam?

Met een schok realiseerde ze zich dat dit geen goede gedachten waren. Snel deed ze de deur dicht, pakte Siem op en knuffelde hem stevig terwijl de tranen over haar wangen liepen.

‘Stil maar, kindje, stil maar, mama is bij je. Heb je honger? Een volle luier?’

Ze legde hem aan, hoewel hij een uurtje geleden had gedronken. Hij werd stil. Met trillende handen probeerde ze het pakje open te maken. Dat lukte niet, er zat te veel plakband omheen. De afzender herkende ze niet. Laat maar, dat kwam later wel. Ze was ook niet benieuwd naar wat erin zat want het was vast het zoveelste cadeautje van een ver familielid. Ze zat er niet op te wachten, Siems kast hing vol met kleertjes. Ze wilde maar één ding en dat was dat hij stil bleef.

Weer de bel. Wat nu weer? Ze kon de deur niet opendoen nu hij eindelijk rustig lag te drinken. Een tikje op het raam. Ze draaide haar hoofd, kon niet zien wie er voor de deur stond. Wie wilde zo nodig op bezoek komen? Even later piepte haar telefoon. Die lag op tafel, ze kon er niet bij.

Ze bleef op de bank zitten, Siem had veel langer gedronken dan anders en eindelijk sliep hij. Zou hij wakker worden als ze hem in de wagen legde? Ze kon hier toch niet uren blijven zitten? Ineens hoorde ze de sleutel in de voordeur, twee tellen later stormde Harm de kamer binnen.

‘Wat is er? Gaat het niet goed? Is er iets met Siem?’

‘Nee, ik, hij huilde nogal maar nu slaapt hij,’ zei ze met een schorre stem.

Harm tilde de slapende baby op en legde hem in de wagen.

Precies op dat moment belde de boodschappendienst aan. Lucie kwam overeind maar zakte meteen terug op de bank.

‘Wat doe je?’ riep Harm. ‘Wat is er toch?’

‘Beetje duizelig, ik moet gewoon wat eten denk ik.’

Harm rende naar de voordeur, nam de boodschappen in ontvangst en zette de kratten in de keuken.

‘Eten genoeg, Luus, je hebt veel te veel besteld volgens mij.’

Hij ruimde de koelkast en de kasten in. Lucie pakte een banaan.

‘Wat is er nu eigenlijk aan de hand?’ vroeg hij.

‘Niets bijzonders. Siem huilde nogal vandaag, dat is het enige.’

Hij keek haar onderzoekend aan. ‘Je broer Tom belde me. Hij stond hier vanmiddag voor de deur, je deed niet open, je reageerde niet op zijn getik op het keukenraam en je nam je telefoon niet op. Hij is maar naar huis gegaan. Toch vond hij het beter om mij op mijn mobiel te bellen. Onder schooltijd, dus ik was enorm ongerust.’

Ze begon te huilen. ‘Het spijt me echt. Ik wist gewoon niet wat ik met Siem aan moest, hij huilde de hele dag door.’

Hij sloeg zijn armen om haar heen. ‘Geeft niet, het komt wel in orde, rustig maar.’

’s Avonds belde ze Tom en verontschuldigde zich voor haar gedrag die middag.

‘Geeft niet, ik ben blij dat alles goed met je is. En met Siem.’

‘En met jou?’

‘Daar hebben we het nog weleens over. Vertel, viel de bevalling een beetje mee?’

‘Het was heftig, maar ik heb het doorstaan en niet voor niets, Siem is een prachtige baby.’

‘Ik kom snel een keer kijken, ik beloof het.’

Er is genade. Ook voor haar?

Het lijkt een succesverhaal uit een damesblad: single vrouw, zevenendertig, vindt man, trouwt, krijgt een kind en neemt ontslag om thuis te kunnen zijn voor haar man en zoontje. Dat is het verhaal van Lucie. Haar keuze brengt echter niet de voldoening die ze verwachtte. Door verschillende gebeurtenissen wordt Lucie na de geboorte van Siem aan het denken gezet. Ze krijgt steeds sterkere aanwijzingen dat hoewel zij God heeft losgelaten, God wel degelijk met haar bezig is. De doorbraak komt als ze een podcast beluistert waarin de tekst uit Openbaring 2:4 centraal staat. Ze durft het niet aan, haar schuld is te groot. Of toch niet?

Eerste liefde van Nettie Dees is een roman over liefde, doorzettingsvermogen en vertrouwen, in het geloof en in jezelf. Eerder verscheen van Nettie Dees *De derde dochter* en het vervolg daarop, *Beter dan gedacht*.

ISBN 978 90 2054 086 4 NUR 344

9 789020 540864

www.citerreeks.nl

CITER REEKS